

рішення не повинно містити положень, які б суперечили або виключали одне одного, ускладнювали чи унеможлилювали його виконання. Суди повинні враховувати, що рішення не повинно містити зайвої деталізації (викладення змісту ухвал суду про рух справи або ухвал, постановлених у судовому засіданні, іншої інформації тощо), яка не має правового значення для вирішення справи [3].

Підводячи підсумки слід зауважити на процесуальній важливості судового рішення як проміжного або завершального етапу адміністративного розгляду справи судом, яке в будь-якому випадку породжує юридичні наслідки, що є значущими для подальшого вирішення адміністративно-правового конфлікту. Відтак виникає необхідність подальшого дослідження засобів та шляхів теоретичного й методологічного обґрунтування окремих елементів такого інституту адміністративного права як судові рішення в адміністративних справах з відповідним законодавчим закріпленням результатів наукових пошуків.

Список використаних джерел

1. Адміністративна юстиція України: проблеми теорії і практики / настільна книга судді : за заг. ред. О.М. Пасенюка. – К.: Істина, 2007. – 608 с.
2. Кодекс адміністративного судочинства України: Кодекс України від 06.07.2005 № 2747-IV [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/paran1262#n1262>
3. Лівшиц Д.М. Настільна книга судді при розгляді справ адміністративного судочинства / Д.М. Лівшиц. – К.: ЦУЛ, 2013. – 354 с.
4. Про судові рішення в адміністративній справі: Постанова Пленум Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013 № 7 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0007760-13>

Денисенко Катерина Вікторівна, асистент

Навчально-науковий інститут права і соціальних технологій Чернігівського національного технологічного університету, м. Чернігів, Україна

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПРИЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ ОСОБАМ ПОХИЛОГО ВІКУ, ЯКІ НЕ МАЮТЬ ПРАВА НА ПЕНСІЮ

Важливою умовою розбудови соціально-орієнтованої держави є створення умов для стабільного соціального розвитку та задоволення людиною соціальних потреб, відповідальність за матеріальний та духовний добробут своїх громадян, а також головним чином – забезпечення належного рівня життя всіх людей, особливо соціально вразливих верст населення, які опинились в складних життєвих обставинах або зазнали соціального ризику. Нагальними ці питання є для осіб похилого віку, які з настанням старості потребують особливої уваги та соціальної підтримки з боку держави та суспільства. Зауважимо, що економічна ситуація в Україні на даному етапі державотворення така, що переважна більшість нинішніх літніх громадян фактично перебувають на межі бідності.

За роки незалежності на національному рівні відповідними компетентними органами прийнято цілу низку нормативно-правових актів, які становлять організаційно-правову основу соціального захисту осіб похилого віку. Відповідно Закону України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» громадянами похилого віку визнаються особи, які досягли пенсійного віку, встановленого статтею 26 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування", а також особи, яким до досягнення зазначеного пенсійного віку залишилося не більш як півтора року. Цим нормативно-правовим актом передбачено, що держава гарантує кожному громадянину похилого віку належний рівень життя, за-

доволення різноманітних життєвих потреб, право на матеріальне забезпечення, яке гарантується виплатою пенсій та різних видів допомоги тощо [1]. Дане законодавче положення є досить важливим для осіб похилого, оскільки державні соціальні виплати є основним засобом до існування для переважної більшості з них.

Зазначимо, що на сьогодні найпоширенішою формою матеріального забезпечення осіб похилого віку на сьогодні є пенсійне забезпечення за віком. У статті 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» законодавець задекларував дві основні умови призначення пенсій за віком, а саме: 1) досягнення пенсійного віку 60 років (для жінок 1961 року народження і старших передбачено поетапне підвищення пенсійного віку з 55 до 60 років; 2) наявність страхового стажу не менше 15 років [2].

Варто підкреслити, що на практиці мають місце непоодинокі випадки, коли особа досягла законодавчо встановленого пенсійного віку, однак страховий стаж 15 років з тих чи інших причин – відсутній, у зв'язку з чим, відсутнє і право на пенсію за віком. В даному випадку передбачається надання соціальної допомоги відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам». Особа, яка не має права на пенсію, відповідно до даного нормативного акту, – це особа, яка досягла віку 63 роки і не має права на пенсію відповідно до чинного законодавства. До досягнення зазначеного віку до осіб, які не мають права на пенсію, належать жінки 1958 року народження і старші після ними зазначеного віку. Право виплати державної соціальної допомоги у літніх громадян виникає після досягнення ними 63 років [3], при цьому, як вже зазначалось, пенсійний вік та в свою чергу набуття статусу особи похилого віку – після 60 років відповідно.

Таким чином, як бачимо, особа, яка не має права на пенсію набувши законодавчого статусу особи похилого віку, при наявності задекларованих державних гарантій на матеріальне забезпечення, фактично три роки, тобто до досягнення 63 років включно, не отримує ніяких соціальних виплат від держави. Відмітимо, що за раніше діючим законодавством, до 1 січня 2004 року включно, відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення», особам, які досягали тогочасного пенсійного віку (чоловіки – 60 років, жінки – 55 відповідно), і не набули права на трудову пенсію без поважних причин, мали право на соціальну пенсію, яка призначалась із досягненням пенсійного віку [4].

Попри зазначене, викликає заперечення розмір державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію. Так, відповідно до статті 6 Закону України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам» дана соціальна допомога призначається особам, які досягли 63 роки та не мають права на пенсію, у розмірі 30 відсотків від прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність [3], що в свою чергу: 1) свідчить про неузгодженість з положенням статті 46 Конституції України, відповідно до якого пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом [5]; 2) унеможливує задоволення навіть в мінімальному обсязі першочергових потреб осіб похилого віку.

З огляду на викладене вище, вбачаємо доцільність у внесенні відповідних змін в Закон України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам» в частині, по-перше, зменшення вікового цензу виникнення права на державну соціальну допомогу особам похилого віку, які не мають права на пенсію з 63 років до 60 відповідно; по-друге, встановлення розміру даної соціальної допомоги на рівні не менше, що передбачений Конституцією України.

Список використаних джерел

1. Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні від 16 грудня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. - № 4. – ст. 18.

2. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування : Закон України від 9 липня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - №№ 49-51. - ст. 376.

3. Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам : Закон України від 18 травня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. № 33-34. – ст. 404.

4. Про пенсійне забезпечення : Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - № 3. – Ст. 10.

5. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.

Книш Юлія Олегівна, студентка юридичного факультету

Головко Ольга Михайлівна, викладач кафедри кримінального права та правосуддя
Чернігівський національний технологічний університет, м. Чернігів, Україна

ДО ДЕЯКИХ ПИТАНЬ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ

В сучасних умовах науково-технічного прогресу розвиток сучасного суспільства характеризується надзвичайним збільшенням різноманітних злочинів в інформаційній сфері, в зв'язку з вищевказаним необхідно проаналізувати особливості злочинів в інформаційній сфері, оскільки їх дослідження, на нашу думку, має не тільки теоретичне, а й практичне значення.

Одразу зазначимо, що сучасні технології є одними з основних засобів розвитку всіх сфер суспільного життя та взаємозв'язків міжнародної спільноти. Як зазначає Дутов М.М., при посередництві комп'ютерних мереж здійснюються функції приватного та публічного характеру, реалізуються завдання держав, фізичних та юридичних осіб у різних сферах життєдіяльності, в тому числі електронна комерція [1, с. 122].

Так, зазначаємо, що у розділі XVI Кримінального кодексу України (далі – КК) передбачена відповідальність за злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), їх систем чи комп'ютерних мереж та мереж електрозв'язку [2]. Взагалі, поняття «злочини в сфері використання комп'ютерних систем» належать до предмету дослідження кримінального права. Так, щодо кваліфікації злочинів в сфері застосування використання комп'ютерних систем обов'язковою є наявність специфічного родового об'єкту, який являє собою певні суспільні блага у сфері використання саме комп'ютерних систем, а не все коло суспільних благ, на які потенційно можуть посягати комп'ютерні злочини, а саме – безпеку використання комп'ютерних систем. На думку, Панова М.І. родовим об'єктом даних злочинів є інформаційна безпека, а безпосереднім – нормальне функціонування електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем, комп'ютерних мереж, комп'ютерної інформації та мереж електрозв'язку [3, с. 1064]. Ми погоджуємось з вищезазначеною позицією, оскільки також вважаємо, що об'єктом даних злочинів є суспільні відносини в сфері інформаційної безпеки. Виходячи з об'єкту, притаманному для інформаційних злочинів, або як їх ще називають комп'ютерними злочинами є необхідність визначити види таких злочинів не тільки в Україні, а й в світі.

Так, основними видами комп'ютерних злочинів у світі є: 1) несанкціонований доступ до комп'ютерних мереж; 2) створення і поширення комп'ютерних вірусів; 3) комп'ютерний саботаж; 4) виготовлення і збут спеціальних засобів для отримання неправомірного доступу до комп'ютерної інформації, комп'ютерної системи або мережі; 5) порушення правил експлуатації комп'ютерної системи або мережі; 6) розкрадання шляхом використання комп'ютерної техніки; 7) комп'ютерне шахрайство; 8) кібертероризм, поширення спаму, комп'ютерне підроблення, використання комп'ютерних даних і технологій з метою отримання прибутку шляхом створення фінансових та інших «пірамід» [4, с. 390-391].

В свою чергу, розділі XVI КК до числа комп'ютерних відносить: 1) несанкціоноване втручання в роботу ЕОМ (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж